

# Євшан-зілля (стисло)

Микола Вороний

У давніх літописах є одне оповідання, яке не блищить красою слів, не вихваляє героїв. Але є в ньому щось таке пророче, є дає надію, віру в ідеали тим, котрі край свій рідний занедбали.

У Києві жив у неволі син половецького хана. Князь Володимир Мономах узяв його під час походу, тримав при дворі, оточив розкошами й славою. Хлопець помалу став забувати рідний степ а край чужий, чужі звичаї почав уважати за свої.

Не так жилося ханові. Він сумував за дитиною, страждав. Покликав гудця (співця) до себе, попросив його поїхати розшукати сина, розказати йому про рідну країну, заспівати половецьку пісню. А як все те не допоможе юнакові згадати батьківщину, хан дасть йому понюхати євшан-зілля (полину).

Пішов гудець у дорогу, на четвертий день прийшов до Києва, знайшов ханського сина. Став розказувати йому про батька, родину, але забув хлопчина всіх, не пам'ятає й мови. Гудець по струнах ударив, заспівав про лицарські походи, про славні події половецькі; заспівав і пісні колискові. Але не вразив цей спів юнацьке серце. Тоді посланець дав юнакові понюхати чарівне євшан-зілля. І згадав хлопець усе — рідний степ, батенька свого, волю. І сказав він, що краще в ріднім краї полягти кістками, ніж у землі ворожій перебувати в славі й шані. Темної ночі вирушили вони вдвох на батьківщину. Так сталося й з Україною. Багато синів покинули її, відцуралися, і тепер бродять манівцями без дороги. Де ж узяти того чарівного євшан-зілля, яке б повернуло українців на добру путь, повернуло б лицем до батьківщини?

## Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Автор використовує легенду про євшан-зілля з "Літопису руського" XIV століття для того, щоб звернути увагу сучасників та нащадків на те ганебне явище, коли багато українців заради розкоші та слави відцуралися від батьківщини, свого народу й рідної мови. Він замислюється над тим, що ж треба зробити, де знайти чарівного євшан-зілля, яке б повернуло людям історичну пам'ять.